

ՏԵՐՄԻՆՆԵՐ**ՔԱՐՈՋ՝ ՆՈՒԻՐՈՒԱԾ ՀԱՆԳՈՒՅԵԱԼ Տ. ԲԱՐՍԵՂ ԾԱՅՐԱԳՈՅՆ ՎԱՐԳԱՊԵՏ ԳԱԼԷՄՏԵՐԵԱՆԻ ՅԻՇԱՏԱԿԻՆ**

Երուսաղեմի մէջ ընկալեալ սովորութեան համաձայն՝ Մեծ Պահոց ընթացքին, Երեւշաբթի եւ Հինգշաբթի օրերուն, հսկումներու ընթացքին վարդապետ հայրերը կը ֆարոզեն: Այդ ցանկը նախապէս կը կազմէ Լուսարարապետ Սրբազան Հայրը:

2026 թուականի Մեծ Պահոց Երեւշաբթի օրերու ֆարոզներու ցանկը Մարտ 3-ին պիտի բանար Տ. Բարսեղ Ծայրագոյն Վարդապետ Գալեմտէրեան: Սակայն Աստուծոյ ծրագիրն այլ էր. այդ օրը՝ Մարտ 3-ին, Հայր Բարսեղի թաղումն էր:

Հետեւաբար, Լուսարարապետ Սրբազան Հօր յանձնարարութեամբ, Հայր Բարսեղի փոխարէն պիտի ֆարոզէր Հոգեշնորհ Տ. Ներսէս Վրդ. Ալոյեան:

Եւ քանի որ Սուրբ Երկրին մէջ պատերազմ կը որոտար, ոչ հսկում տեղի ունեցաւ, ոչ ալ ֆարոզ տրուեցաւ: Սակայն ֆարոզը նուիրուած էր Հայր Բարսեղին եւ «Սիռն»-ի խմբագրութիւնը որոշեց զայն հրատարակել:

Յանունն Հօր եւ Որդւոյ եւ Հոգւոյն Սրբոյ. Ամէն:

Սիրելի՛ հաւատացեալ ժողովուրդ, սգակիր միաբանակից եղբայրներ եւ ժառանգաւոր սաներ,

Այսօր մեր սրտերը լեցուած են զգացումով մը, որու մէջ միահիւսուած են ցա՛ւը, կարօ՛տը, զարմա՛նքը եւ խոր լռութիւն մը: Այսօր, այս հսկումին մենք պիտի գայինք լսելու մեր աւագ եղբօր՝ Բարսեղ Մ. Վրդ. Գալեմտէրեանի քարոզը... սակայն մենք կը ծրագրենք, Աստուած կը տնօրինէ...

Հայր Բարսեղ այս երեկոյ պիտի կենար այս սուրբ խորանին առջեւ, պիտի բանար Սուրբ Աւետարանը եւ իր խաղաղ, սիրառատ ձայնով պիտի կերակրեր մեզի եւ բոլոր հաւատացեալներուդ: Բայց Տիրոջ խորհուրդները մեզմէ բարձր են:

Այսօր, այս հսկումին ան պիտի քարոզէր, սակայն չեկաւ: Եւ մենք հաւաքուած ենք ոչ թէ լսելու անոր խօսքը, այլ ճանապարհելու զինքը դէպի յաիտենութիւն:

Սիրելիներ՛ր, այսպիսի պահերուն մարդուս լեզուն կը դժուարանայ խօսիլ, որովհետեւ սիրտը տակաւին չէ համակերպուած իրականութեան հետ:

Ամէն բան շատ արագ եղաւ: Հիւանդանոցի մէջ, յանկարծ, անակնկալ, լուռ... Տէրը կանչեց իր հաւատարիմ ծառան: Բայց հաւատացեալի աչքով նայելով՝ մենք կը տեսնենք ոչ միայն մահ, կեանքի աւարտ, այլ նաեւ կատարեալ վկայութիւն:

Հայր Բարսեղ քարոզիչ չէր, ան իր կեանքով ապրած քարոզ մըն էր:

Ան բարի էր - ոչ ձեւական բարութեամբ, այլ այն խոր, հայրական բարութեամբ, որ կը հանգստացնէր մարդը անոր կողքին:

Ան նուիրեալ էր - ոչ խօսքով միայն, այլ ամբողջ էութեամբ:

Ան սրտացաւ էր - ոչ ձեւական, այլ ազնուօրէն գիտէր ցաւերը Պատրիարքութեան թէ՛ անցեալի, եւ թէ ներկայի:

Եւ մենք բոլորս գիտենք, թէ ինչ էր անոր համար Սրբոց Յակոբեանց Մայր Տաճարը, որուն արթուն պահակն էր Հայր Բարսեղ:

Ան կը դողար Մայր Տաճարի ամէն քարին վրայ, ամէն կանթեղի լոյսին վրայ, ժամերգութեանց վրայ: Անոր համար եկեղեցին պարզապէս ծառայութեան վայր մը չէր - այդ իր սիրտն էր, իր տունն էր, իր շունչն էր:

Քանի՛ գիշերներ անցուցեր էր հոգսով, անցեալին նաեւ վախով, ատեն մը նոյնիսկ Սուրբ Յակոբի բանալին գրապանը կը պառկէր ու կ'արթննար, աւելին՝ Երուսաղէմի տագնապի օրերուն ան իր էնթերիներու գրպաններէն մին սովորականէն աւելի մեծ կարել կու տար, որպէսզի Սուրբ Յակոբի բանալին տեղաւորցնէր:

Քանի՛ աղօթքներ բարձրացուցեր է լուռ: Քանի՛ մարդոց մխիթարած է առանց աղմուկի:

Այսօր այդ հոգին հանգիստ է, այդ աչքերը փակ են, բայց անոր ծառայութիւնը չէ լռած:

Սիրելի՛ հաւատացեալներ, խորհրդաւոր է Աստուծոյ տնօրինութիւնը:

Հայր Բարսեղ կը պատրաստուէր քարոզելու: Անոր հոգին պատրաստ էր խօսելու կեանքի, հաւատի, յաւիտենութեան մասին: Բայց Տէրը կամեցաւ, որ անոր վերջին քարոզը հնչի ոչ թէ շուրթերով, այլ կեանքով:

Ինչպիսի՛ լուռ, բայց հզօր պատգամ:

Եկեղեցին կը սպասէր անոր... հաւատացեալներդ պիտի լսէիք անոր... բայց խօսեցաւ եւ խօսեցնել տուաւ անոր մահը... Եւ այդ լուռ քարոզը այսօր մեզմէ իւրաքանչիւրիս հարց կը տայ.

Արդեօ՞ք մենք պատրաստ ենք մեր ժամուն: Արդեօ՞ք մեր հաւատը կենդանի է: Արդեօ՞ք մենք կ'ապրինք այնպէս, ինչպէս կը խոստովանինք:

Սուրբ Գիրքը կ'ըսէ. «Արթուն եղէք, որովհետեւ չէք գիտէր օրը եւ ժամը» (Մատթ. 25:13):

Հայր Բարսեղ ապրեցաւ որպէս արթուն պահակ: Եւ Տէրը անոր գտաւ նախ այդ արթուն վիճակի մէջ, ապա իր քովն առաւ:

Սիրելիներ՛, մահը միշտ ցաւոտ է ողջ մնացողներուս համար: Մենք մարդ ենք, մենք կը սիրենք, կը կապուինք... եւ այսօր մեր սիրտերու մէջ պարապութիւն կայ:

Մենք պիտի կարօտնանք անոր մեղմ ժպիտը, անոր խոնարհ ընթացքը, անոր հոգատար ներկայութիւնը Մայր Տաճարին մէջ, անոր աղօթող լռութիւնը:

Բայց որպէս հաւատացեալ ժողովուրդ՝ մենք չենք սգար ինչպէս անոնք, որոնք յոյս չունին (Ա. Թեսաղ. 4:13): Մենք կը հաւատանք մեր Տիրոջ խօսքին. «Ես եմ յարութիւն եւ կեանք. ով հաւատայ ինծի, թէեւ մեռնի, պիտի ապրի» (Յովհ. 11:25):

Այսօր Հայր Բարսեղը չէ կորսուած - ան ննջած է:

Չէ լռած - այլ փոխած է իր ծառայութեան ձեւը:

Չէ հեռացած Աստուծմէ - այլ մօտեցած է Անոր:

Սիրելի՛ հաւատացեալներ, Հայր Բարսեղի կեանքը մեզի կը ձգէ պարզ, բայց խորը կտակ մը:

Ապրեցէ՛ք հաւատքով:

Ծառայեցէ՛ք լուռ հաւատարմութեամբ:

Սիրեցէ՛ք եկեղեցին ոչ թէ խօսքով, այլ սրտի դողով:

Ան մեզի սորվեցուց, որ մեծ ծառայութիւնները յաճախ կը կատարուին առանց աղմուկի, առանց ցուցադրութեան, առանց բարձրաձայն խօսքերու:

Եւ այսօր անոր լուռ հեռանալը դարձաւ անոր կեանքի ամենաբարձրաձայն քարոզը:

Թող որ լսենք մենք այդ քարոզը:

Եթէ մեր սիրտերու մէջ կայ սառնութիւն - թող այն հալի:

Եթէ կայ անտարբերութիւն - թող այն արթննայ:

Որովհետեւ մենք չենք գիտէր օրը... բայց կրնանք ընտրել մեր արթուն ըլլալը:

Եկենք աղօթենք Հայր Բարսեղի հոգույ խաղաղութեան համար.

Տէր Աստուած, ընդունէ քու հաւատարիմ ծառան՝ Տ. Բարսեղ Մ. Վրդ. Գալէմտէրեանը, Քո երկնային արքայութեան մէջ:

Յիշէ անոր ծառայութիւնը, անոր սրտացաւութիւնը, անոր արթուն պահակութիւնը քո սուրբ տաճարին:

Շնորհէ անոր հանգիստ մը լոյսի եւ դրախտային խաղաղութեան մէջ, ուր չկայ ցաւ, վիշտ եւ հառաչանք, այլ կեանք յաւիտենական:

Եւ մեզ՝ կենդանի մնացողներուս, պարգեւէ արթուն սիրտ, հաստատուն հաւատ եւ մխիթարուած հոգի:

Քանզի Դու ես յարութիւնը եւ կեանքը, յաւիտեանս, յաւիտենից. Ամէն:

ՆԵՐՍԵՆ ՎԱՐԴԱՊԵՏ ԱԼՈՅԵԱՆ